

Arrest

nr. 186 483 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ALLAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, een verblijfsaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de Belgische consul te Manilla (Filippijnen) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.2. Op 29 juli 2015 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla (Filippijnen) een tweede aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, R.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 1 oktober 2015 wordt een beslissing genomen tot

weigering van de visumaanvraag. Bij arrest nr. 183 970 van 17 maart 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 17 augustus 2016 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een derde visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 16 november 2016 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"(...)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 17/08/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van J. C. (...) van Filipijnse nationaliteit, om V. R. (...) in België, geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden hetgeen om volgende redenen niet wordt aangenomen:

- Attest arbeidsongeschiktheid tussen november 2015 en april 2016. Uit dit attest blijkt dat betrokkene over een gemiddeld maandelijks bedrag van 944,75€ beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers €1085 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60% van €21.705 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van €13.023 voor een alleenstaande, hetzij €1085 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU – Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon);

- Verklaringen zonen betreffende stortingen. Betrokkenen tonen aan dat zij beiden maandelijks 500€ overschrijven naar hun vader als vervangend inkomen. Enerzijds geeft dit bewijs aan dat de heer V. R. (...) niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals vooropgesteld door de wetgever, anderzijds is hij volledig afhankelijk van de goodwill van zijn kinderen en bieden deze stortingen geen enkele zekerheid met betrekking tot de continuïteit van deze verbintenis en aldus ook de stabiliteit en de regelmatigheid hiervan. Derhalve worden deze stortingen dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest 85046 van 23/09/2015 opmerkt dat "voor zover de verwerende partij de stabiele en regelmatige aard van de inkomsten niet in vraag stelt en van mening is dat de inkomsten van de Belgische gezinshereniger ontoereikend zijn, er niet moet worden overgegaan tot een onderzoek van de behoeften van het gezin, zoals vereist door artikel 42,§1, tweede lid van de voornoemde wet. Dit onderzoek moet enkel worden uitgevoerd indien er geen stabiele en regelmatige inkomsten zijn "

Overwegende dat niet werd voldaan aan de voorwaarden voor het visum gezinshereniging, wordt het visum geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In de uiteenzetting van het derde middel van haar synthesememorie maakt de verzoekster gewag van een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt samengevat:

"Indien geoordeeld wordt dat niet voldaan is aan de voorwaarde m.b.t. de bestaansmiddelen (m.a.w. geen inkomsten hoger dan het opgelegde bedrag), mag de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet een behoefteanalyse maken van het gezin conform art. 42 §1, lid 2 Vw. De Dienst Vreemdelingenzaken moet bepalen op grond van de eigen behoeften van de vervoegde Unieburger en zijn familieleden, welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen nuttig voor het bepalen van dit bedrag, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dit onderzoek werd niet uitgevoerd.

Ten onrechte.

Nochtans is de DVZ verplicht dit onderzoek te voeren van zodra zij van oordeel zijn dat de voorwaarde m.b.t. de bestaansmiddelen niet werd voldaan. In casu diende de DVZ een behoefteanalyse te maken van het gezin V.-J. (...).

Uit het onderzoek van de behoefteanalyse zou immers blijken dat er voldoende bestaansmiddelen zijn opdat het gezin in hun eigen behoeften zou kunnen voorzien en zij niet ten laste van de overheid zullen vallen.

In het eerste middel werd reeds uiteengezet dat de heer V. (...) alleen eigenaar is van het onroerend goed gelegen te (...) (stukken 19-20-22-30). Er rust thans nog een zeer beperkte lening op dit onroerend goed van € 187,11 per maand hetgeen nagenoeg verwaarloosbaar is. De lening neemt binnenkort een einde, nl. op 1/11/2019. Bijgevolg dient het gezin geen hoge huurprijs te betalen van

€ 700,00 per maand. Het gezinsbudget ligt derhalve veel hoger dan bij een modaal gezin. Maandelijks blijft er veel meer beschikbaar.

Daarnaast beschikt de heer V. (...) over een mooi spaarboekje. De nalatenschap van de ouders van de heer V. (...) werd recent volledig vereffend en verdeeld. Het aandeel van de heer V. (...) bedraagt € 12.090,79 welke hij integraal op zijn spaarrekening heeft gezet (stukken 36-38).

De heer V. (...) leidt een comfortabel leven en beschikt over een eigen wagen en zelfs ook over een moto (stuk 10).

Zijn inkomen bedraagt minstens € 2.000,00 per maand (zie punt 2.2.).

Kortom, uit de behoefteanalyse blijkt dat het gezin over ruim voldoende bestaansmiddelen beschikt om in hun eigen behoeften te voorzien.

Subsidiair, weze opgemerkt dat reeds het nodige werd gedaan om een passende tewerkstelling te vinden voor concludante. Bij aankomst in België mag concludante onmiddellijk aan de slag als diamant slijpster bij de BVBA A. E. (...), met zetel te (...) en met KBO (...), zijnde de werkgever van haar tante mevrouw T. A. (...).

Daarnaast werd reeds het nodige gedaan om concludante in te schrijven bij de CM, zodat zij in regel zal zijn met de voorwaarden van de CM (stukken 23-33)."

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het derde middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- art. 42 §1, lid 2 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat ten onrechte geen behoefteanalyse zou zijn uitgevoerd. Ter staving voert zij opnieuw aan dat de referentiepersoon alleen eigenaar is van een onroerend goed, dat hij slechts tijdelijk een beperkte lening dient af te lossen en dat hij geen hoge huurprijs dient te betalen.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.1. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoekster voert aan dat wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat niet werd voldaan aan de voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen, met andere woorden wanneer er geen inkomsten hoger dan het opgelegde bedrag werden voorgelegd, de aanvraag niet automatisch geweigerd mag worden. Zij laat gelden dat de gemachtigde ertoe gehouden is een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet te maken en dat dit onderzoek ten onrechte niet werd uitgevoerd. Zij stelt dat zij en haar Belgische echtgenoot niet ten laste van de overheid zullen vallen nu haar echtgenoot alleen eigenaar is van een onroerend goed waarvoor hij een zeer beperkte lening afbetaalt die op 1 november 2019 een einde neemt en bovendien beschikt over "een mooi spaarboekje", een eigen wagen en zelfs een moto.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verplichting tot het maken van een behoefteanalyse als volgt overwogen:

"Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest 85046 van 23/09/2015 opmerkt dat "voor zover de verwerende partij de stabiele en regelmatige aard van de inkomsten niet in vraag stelt en van mening is dat de inkomsten van de Belgische gezinshereniger ontoereikend zijn, er

niet moet worden overgegaan tot een onderzoek van de behoeften van het gezin, zoals vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de voornoemde wet. Dit onderzoek moet enkel worden uitgevoerd indien er geen stabiele en regelmatige inkomsten zijn"

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest nr. 85 046 van 23 september 2015 van de Raad, dit arrest niet kan worden teruggevonden. Het arrest nr. 85 046 van de Raad dateert van 23 juli 2012 en betreft een beroep tegen een beslissing tot terugleiding. De overwegingen waarnaar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing verwijst, kunnen in dit arrest niet worden teruggevonden.

Bovendien wordt er op gewezen dat door artikel 19 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016) in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de woorden "*Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is,*" werden vervangen door de woorden "*Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,*".

Gelet op deze wetswijziging, die gelding heeft vanaf 7 juli 2016 en dus reeds van vóór het nemen van de bestreden beslissing, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad uit het jaar 2015 omtrent de draagwijdte van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de thans bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten van de referentiepersoon niet betwist, doch wel dat hij vaststelde dat de inkomsten van de referentiepersoon ontoereikend waren.

Desalniettemin meende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in weerwil van het thans bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat een behoefteanalyse *in casu* niet diende te worden gemaakt, en dit terwijl er niet betwist wordt dat hij ervan op de hoogte was dat de echtgenoot van de verzoekster alleen eigenaar is van een onroerend goed.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij herhaalt in de nota met opmerkingen bij haar bespreking van het in het inleidend verzoekschrift aangevoerde derde middel enkel dat de verzoekster opwerpt dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd gemaakt en ter staving opnieuw aanvoert dat de referentiepersoon alleen eigenaar is van een onroerend goed, nog slechts tijdelijk een beperkte lening dient af te lossen en geen hoge huurprijs dient te betalen, om daaruit te concluderen dat het derde middel niet kan worden aangenomen. Uit artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat het aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt om een behoefteanalyse te maken (en dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid), *quod non in casu*.

2.3.3. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige in de synthesesamenvatting samengevatte middelen dringt zich dan ook niet verder op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN